

*Prædiken af Morten Munch
Påskedag / 1. april 2018
Tekst: Matt 28,1-8*

PÅSKEMORGEN SLUKKER SORGEN

”Påskemorgen slukker sorgen, slukker sorgen til evig tid”. Sådan sang vi med Grundtvig lige før. Hvilken sorg tales der om?

Det er ikke kun sorgen over Jesu død langfredag, men det er også den grundlæggende sorg, der klæber til menneskelivets forgængelighed.

Vi ved, at vi skal herfra på et tidspunkt. Vi ved, at der er kære, vi skal sige farvel til.

Den sorg bliver tiltalt og får et håbets modspil i opstandelsen påskemorgen. Som Jesus opstod, skal vi opstå. Sådan kommer påskeevangeliet os i møde som et lys, der trænger igennem skyerne.

Jesu opstandelse har skabt en åbning i vores verden – et nyt perspektiv at leve under.

I troens forening med Guds Søn bliver hans bevægelse gennem død til liv vores bevægelse. Han går foran – som en førstegrøde. Vi følger efter.

Troens samtidighed

Men der er også en samtidighed, der opstår ved troen.

Vi er allerede med Jesus gået over fra døden til livet – i og med hans opstandelse. Derfor kan Ny Testamente tale om det evige liv som nutid, ikke kun som fremtid.

Samtidigheden gør sig også gældende, når det bliver vores tur til at krydse dødens grænse, for da gør vi det ikke alene, men i et ubrydeligt fællesskab med ham, der har triumferet over døden og bor i os ved troen.

Som Paulus siger: *"Jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre"* (Rom 8,38-39).

Det kan man kalde en helgardering. Ingen af de mulige hindringer, som Paulus overhovedet har fantasi til at nævne, kan afbryde det livs- og kærlighedsfællesskab, som Gud i Kristus har sat os ind i.

Enestående – uden at stå ene

Vi har siden renæssancen tænkt meget individualistisk om det at være menneske. Vi er unikke individer – vi er 'enestående', om man vil.

Men at være enestående er tvetydigt. For når vi er enestående, står vi også ene med mange ting i livet. Det gælder endda mere i døden, hvor ingen kan følge os.

Men her er det, at evangeliet siger, at det, vi ikke kan gøre – træde i andres sted – det kan Gud gøre. Som den der blev menneske, den nye Adam, kan Guds Søn træde i vort sted. Han kan som gudmennesket følge os der, hvor ingen andre kan.

Han er trådt i synderes sted. Derfor kan intet fordømme os. Han er trådt i dødeliges sted. Derfor kan intet skille os fra livet i ham.

Stiger jeg op til himlen, er du dér, lægger jeg mig i dødsriget, er du dér. Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender, så leder din hånd mig også dér, din højre hånd holder mig fast (Sl 139).

Nok er vi som individer enestående, men vi står og går ikke længere alene, efter at Gud blev menneske og døde og opstod for os.

Han gennemtrængte vor dødelighed med sit sejrende liv, vor selviskhed med sin kærlighed, vor tomhed med sin fylde.

Håbets og opstandelsens perspektiv

I Shakespeares skuespil Macbeth, siger den skyldsplagede Macbeth de berømte ord: "Livet er som en omvandrende skygge, som en dårlig skuespiller, der kun er på scenen en kort stund, før der bliver stille... Livet er en fortælling, fortalt af en idiot, fyldt af larm og raseri og uden mening".

Det sætter ord på manges oplevelse af livets korthed og manglende mening.

Med Jesus har der været en person på den menneskelige scene, der ikke var en omvandrende skygge, eftersom det ikke sluttede med hans død langfredag. Hans liv var og er en fortælling fyldt med mening – med kærlighedens substans, med håbets evige perspektiv. Det får alt sammen sin bekræftelse i opstandelsen.

Påskeglæden udfordrer meningsløshedens jerngreb om tilværelsen. Påsketroen sætter fanger fri og slipper håbet løs i verden.

Det kristne håb handler ikke kun om noget, der skal ske i fremtiden.

Det kristne håb er at turde lade Guds evighed bryde igennem nu!

Der er forskel på at se opstandelsen som en hændelse – og at have opstandelsen som et perspektiv. Begge dele har betydning for troen.

Opstandelsen er i den kristne tro en hændelse, der ændrer historien. Men for at ændre din og min personlige historie må opstandelsen også blive et perspektiv, som vi lever dagligdagen ud fra.

Jo mere det perspektiv vokser hos os, des mere vil håbet forme os som de medmennesker, vi er overfor hinanden.

Opstandelseslivet er et Kristus-liv, hvor hans evige 'livsånd' er i os som det, der motiverer og bevæger os.

Opstandelsen påskemorgen betyder, at vi som kristne ikke relaterer til Jesus som en død profet, men som en genopstået og levende herre. Det er det helt særlige ved den kristne tros egenart – det der adskiller den kristne tro fra andre verdenssyn.

Arvinger til Guds liv

Hvis du fik et brev ind ad postkassen, der påstår, at du har arvet 10 millioner kr. fra en afdød ukendt slægting, ville du nok være ret skeptisk.

Men jeg tror, at de fleste af os - trods en sund og forståelig skepsis – dog ville undersøge sagen nærmere. Det vil være forsøget værd. Der er meget at vinde.

Evangelierne udsagn om Jesu opstandelse rummer et håb med en rækkevidde, der får 10 millioner kr. til at ligne det støv, vi træder på.

Alligevel er der mange, der aldrig har undersøgt øjenvidneberetningerne om Jesu opstandelse nærmere.

En britisk højesteretsdommer, der underlagde disse beretninger i Ny Testamente samme kriterier som vidneudsagn i en moderne retssal, kom til den konklusion, at de ville være meget svære at underkende og finde alternative troværdige forklaringer på.

Jesu opstandelse vil altid være et spørgsmål om tro og troen et spørgsmål om at komme i nutidig kontakt med opstandelsens virkelighed og det håb, der udgår herfra.

Men evangelierne beretninger om påskemorgen er som et brev i menneskeheden postkasse, der er værd at undersøge nærmere, og som fortæller, at vi mennesker er bestemt til at arve evigt liv hos Gud, få del i hans kærlighed og guddomsfylde – alt sammen gennem ham, der steg op af graven for at gøre alle ting nye.

Ved enhver dåb og begravelse hører vi ordene fra 1 Peters Brev (1,3) om 'det levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde'.

I dåbs- og begravelsesritualet får vi ikke sidste del af Peters ord med, som vi gjorde det i dagens læsning fra alteret. Der beskriver apostlen Peter det levende håb med billedet af en arv, der er uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig.

At arve Gud kan naturligvis på ingen måde sammenlignes med at arve en afdød rig onkel. Vi taler om opstandelseslivet – her og hisset.

Det usigelige håb

Livet fra og sammen med Den Opstandne kan ikke gribes med menneskelige ord. Alligevel må vi gøre forsøget i bøn og lovsang.

En bøn om evigheden lyder sådan: "Jeg vil erkende, hvordan jeg er kendt af Dig (Gud), jeg vil forstå, hvad Du altid har tilsagt mig: Dig selv. Intet menneskeord, intet billede og intet begreb vil stå imellem Dig og mig, Du alene vil være det kærlighedens og livets jubelord, som fylder alle rum i min sjæl (af K. Rahner, Tyske teologer i det 20. årh., s. 287).

I opstandelsens livsstrøm kan vi sænke os ned og slukke den sorg, der ligger indbygget i den menneskelige tilværelse med dens begrænsninger og tab.

For "påskemorgen slukker sorgen, slukker sorgen til evig tid". Eller sagt positivt: Påskemorgen tænder håbets lys.

Derfor er lyset tændt på alteret som en forkyndelse af livets sejr over døden.

Amen.